

talte om, hvor lystig man derovre havde gjort sig paa min Bekostning. Jeg maa tilstaa, at „Socialdemokraten“s Venner i Kredsen ikke gjorde sig lystige hverken over „Socialdemokraten“ eller dens Redaktørs Virksomhed i denne Sag, men derimod ved jeg, at de have følt sig skamfulde og flove over den Behandling, Bladet har givet Sagen og mig.

Som jeg allerede har bemærket, bestræbte jeg mig sidste Vinter paa et saa tidligt Tidspunkt som muligt for at bidrage mit til, at Arbejdet kom over paa lokale Hænder. Nu kan der spørges: Hvilken Interesse har det for Staten og Samfundet, at Arbejdet udføres af den ene eller den anden Egnens Haandværkere, naar det for øvrigt bliver udført forsvarligt og kontraktmæssigt? Jeg mener dog, at det har nogen offentlig Interesse, og det skal jeg senere paavise. Men jeg kunde tænke mig, at der fra anden Side vilde blive sagt, at der var gjort hæderværdige Bestræbelser for at faa Arbejdet over paa de lokale Mestres Hænder, i det de have haft Lejlighed til at gøre Tilbud, jeg kunde tænke mig det under Hensyn til, at jeg ved, at Justitsministeren ogsaa har interesseret sig derfor. Jeg maa da i denne Forbindelse oplyse, at til Trods for, at Konditionerne vare paategnede i Justitsministeriet vistnok i Midten af April, havde Firmaets Repræsentant først den 20. Juni Tid og Lejlighed til at komme over og forhandle med Egnens Haandværkere om Arbejdets Udførelse. Dette bør ses i Belysning af Tidsfristerne for Arbejdets Fuldførelse, nemlig den 15. August for den ene Bygnings Vedkommende, Vaskeribygningen, som er ca. 80 Alen lang, og 1. Januar 1908 for Hovedbygningens Vedkommende, fra hvilket Tidspunkt der ved denne sidste Bygning endda skulde fradrages 6 Uger til Montering. Og naar det saa erindres, at den Repræsentant, som blev sendt derover ved den Lejlighed, stærkt og bestemt pointerede, at den stipulerede Dagbøde af 50 Kr. uden Skaansel vilde blive fradraget den Sum, hvorfor de havde faaet Arbejdet overdraget, mener jeg, at der er megen Berettigelse til at formode, at netop Ønsket om at faa Arbejdet over paa lokale Hænder ikke har været det mest fremtrædende. Imidlertid, Egnens Haandværkere lode sig ikke skræmme af disse stramme Betingelser, men indgave deres Tilbud.

Og hvis man saa fra anden Side vil sige, at Tilbudene vare for høje, at de modtog billigere Tilbud, og at det var nødvendigt at vælge disse billigere Tilbud

for at holde Arbejdet indenfor den Sum, for hvilken det skulde udføres, skal jeg indrømme, at der forelaa billigere Tilbud fra anden Side paa en Del af Arbejdet, men da det ikke omfattede det hele, mener jeg, man ikke skal tillægge et saadant Tilbud alt for stor Betydning. Man fastholdt altsaa Fordringen om Arbejdets Udførelse og paaberaabte sig, at Midlerne ikke vare tilstrækkelige til at imødekomme de Fordringer, som Egnens Haandværkere stillede. Her maa jeg oplyse, at den Sum, som Haandværkerne forlangte, androg saadan noget som 7,000 Kr. mindre end den Sum, som Firmaet havde faaet Arbejdet overdraget for, og saa var der endda i det Tilbud, der blev indgivet fra Egnens Haandværkere, indbefattet Omtækning af Udhusene med haardt Tag. Der blev sagt, at dertil havde man ikke Midler for Tiden. Nu vil jeg for Resten under Hensyn til Brandfaren beklage, om en Anstalt som denne paa nogle af sine Udhuse skal have brandfarligt Tag, og jeg tror at turde stille Lovgivningsmagten i Udsigt, at der inden ret mange Aar vil komme Krav om Bevilling til Omtækning af disse straaetækte Udhuse. Men hvis man lader dette ude af Betragtning, og Straataget bliver bibeholdt, vilde der blive omtrent 11,000 Kr. tilovers.

Hvad Materialierne angaar, skal jeg som Ikke-Fagmand ikke inlade mig paa at kritisere disse. Jeg formoder, at de fra Statens Side ville blive gjorte til Genstand for sagkyndigt og kritisk Eftersyn, og at Fordringerne ville blive forlangt opfyldte med samme Strengthed, hvem der saa end udfører Arbejdet. Men det vakte i nogen Maade min Forundring, at Firmaets Repræsentant, der var derovre, kunde stille i Udsigt, at der for visse Materialiers Vedkommende, hvor der stod, at der skulde anvendes Primavarer — nemlig Gulvbrædder —, godt kunde anvendes Sekundavarer, samt stillede i Udsigt, at der kunde gives til Disposition en Del gammelt Støbegods fra St. Hans Hospital. Naar man nu vil erindre, at Differencen mellem Prima- og Sekundagulvbrædder udgør pr. Kvadratalen omtrent 30 Øre, vil det ikke være vanskeligt i det mindste at finde en Forklaring paa, om muligt Egnens Haandværkeres Tilbud var større end det, Firmaet mente at kunne acceptere. Jeg skal ikke sige noget om, hvorvidt dette anden Rangs Materiale er blevet anvendt. Naar man ved, at Firmaets Repræsentant bemærkede, at man ingen Betænkelighed havde med Hensyn til Fristen for Arbejdets Udførelse, kunde jeg dog tænke mig,